Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (tredje avdelningen)

den 8 december 2016*

”Begäran om förhandsavgörande — Direktiv 2008/48/EG — Konsumentskydd — Konsumentkredit — Artikel 2.2 j — Avtal om avbetalning — Kostnadsfritt betalningsanstånd — Artikel 3 f — Kreditförmedlare — Inkassoföretag som agerar på kreditgivares vägnar”

I mål C-127/15,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Oberster Gerichtshof (Högsta domstolen, Österrike) genom beslut av den 17 februari 2015, som inkom till domstolen den 12 mars 2015, i målet

Verein für Konsumenteninformation

mot

INKO, Inkasso GmbH,

meddelar

DOMSTOLEN (tredje avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden L. Bay Larsen, samt domarna M. Vilaras, J. Malenovský, M. Safjan (referent) och D. Šváby,

generaladvokat: E. Sharpston,

justitiesekreterare: handläggaren C. Strömholm,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 25 februari 2016,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

— Verein für Konsumenteninformation, genom S. Langer, Rechtsanwalt,

— INKO, Inkasso GmbH, genom C. Rabl, Rechtsanwalt,

— Tysklands regering, genom T. Henze, M. Hellmann, J. Kemper och D. Kuon, samtliga i egenskap av ombud,

— Frankrikes regering, genom D. Colas och S. Ghiandoni, båda i egenskap av ombud,

* Rättegångsspråk: tyska.

— Litauens regering, genom K. Dieninis, D. Kriaučiūnas och J. Nasutavičienė, samtliga i egenskap av ombud,

— Europeiska kommissionen, genom S. Grünheid och G. Goddin, båda i egenskap av ombud,

och efter att den 21 juli 2016 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 2 j och artikel 3 f i Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/48/EG av den 23 april 2008 om konsumentkreditavtal och om upphävande av rådets direktiv 87/102/EEG (EUT L 133, 2008, s. 66, och rättelser i EUT L 207, 2009, s. 14, EUT L 199, 2010, s. 40, EUT L 234, 2011, s. 46, och EUT L 36, 2015, s.15).

2 Begäran har framställts i ett mål mellan Verein für Konsumenteninformation (Förening för konsumentinformation, nedan kallad föreningen) och INKO, Inkasso GmbH (nedan kallat Inko) angående den affärsmetod Inko tillämpar bestående i att med konsumenter ingå avbetalningsavtal om betalningsanstånd, utan att tillhandahålla konsumenterna förhandsinformation.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

3 Skäl 24 i direktiv 2008/48 har följande lydelse:

”Konsumenten behöver uttömmande information innan kreditavtalet ingås, oavsett om en kreditförmedlare är delaktig i att marknadsföra krediten eller inte. Därför bör kraven på förhandsinformation i allmänhet gälla även kreditförmedlare. Om varu- och tjänsteleverantörer bara medverkar subsidiärt som kreditförmedlare är det emellertid inte lämpligt att ålägga dem en rättslig skyldighet att ge förhandsinformation enligt detta direktiv. Varu- och tjänsteleverantörer kan t.ex. anses medverka subsidiärt som kreditförmedlare om deras verksamhet som kreditförmedlare inte utgör huvudsyftet med deras närings- eller yrkesverksamhet. I sådana fall uppnås ändå en tillräcklig konsumentskyddsnivå eftersom kreditgivaren är ansvarig för att säkerställa att konsumenten får en fullständig förhandsinformation, antingen genom kreditförmedlaren, om kreditgivaren och kreditförmedlaren har enats om detta, eller på något annat lämpligt sätt.”

4 I artikel 2 i direktivet, med rubriken ”Tillämpningsområde”, föreskrivs följande:

”1. Detta direktiv ska gälla kreditavtal.

2. Detta direktiv ska inte gälla följande:

…

f) Ränte- och avgiftsfria kreditavtal och kreditavtal enligt vilka krediten ska betalas tillbaka inom tre månader och för vilka endast obetydliga avgifter ska betalas.

…

j) Kreditavtal som avser ett kostnadsfritt betalningsanstånd för en befintlig skuld.

…

6. Medlemsstaterna får besluta att endast artiklarna 1–4, 6, 7, 9, 10.1, 10.2 a–i, l och r, 10.4, 11, 13, 16 och 18–32 ska gälla för kreditavtal som innehåller överenskommelser mellan kreditgivaren och konsumenten om villkor för uppskov eller återbetalning när konsumenten redan gjort sig skyldig till betalningsförsummelse i förhållande till det ursprungliga kreditavtalet,

a) om det på detta sätt sannolikt blir möjligt att undvika ett domstolsförfarande för betalningsförsummelsen, och

b) om villkoren för konsumenten inte försämras i förhållande till det ursprungliga kreditavtalet.

…”

5 Artikel 3, med rubriken ”Definitioner”, i nämnda direktiv har följande lydelse:

”I detta direktiv gäller följande definitioner:

…

b) *kreditgivare*: en fysisk eller juridisk person som lämnar eller förbinder sig att lämna en kredit inom ramen för sin närings- eller yrkesverksamhet.

c) *kreditavtal*: ett avtal genom vilket en kreditgivare lämnar eller förbinder sig att lämna en konsument en kredit i form av betalningsanstånd, lån eller annan liknande finansieringsform, med undantag för avtal om fortlöpande tillhandahållande av tjänster eller om fortlöpande leveranser av varor av samma slag, där konsumenten betalar genom avbetalningar så länge som varorna eller tjänsterna tillhandahålls.

…

f) *kreditförmedlare*: en fysisk eller juridisk person som inte handlar i egenskap av kreditgivare och som inom ramen för sin närings- eller yrkesverksamhet mot betalning, som kan ske i pengar eller utgöras av någon annan form av avtalad ekonomisk förmån,
   i) presenterar eller erbjuder kreditavtal till konsumenter,
   ii) bistår konsumenter genom att utföra annat förberedande arbete innan kreditavtalet tecknas än sådant som avses i led i, eller
   iii) ingår kreditavtal med konsumenter för kreditgivarens räkning.

g) *konsumentens sammanlagda kreditkostnad*: samtliga kostnader, inklusive ränta, provision, skatter och alla andra slags avgifter, som konsumenten måste betala i samband med kreditavtalet och som kreditgivaren känner till, med undantag för notariatsavgifter; kostnader för kompletterande tjänster till kreditavtalet, särskilt försäkringspremier, ska också inbegripas om även tecknande av ett tjänsteavtal är obligatoriskt för att erhålla krediten eller för att erhålla den på de villkor som angavs i marknadsföringen.

h) *sammanlagt belopp som ska betalas av konsumenten*: det sammanlagda kreditbeloppet och konsumentens sammanlagda kreditkostnad.

i) *effektiv ränta*: konsumentens sammanlagda kreditkostnad, uttryckt i procent per år av den sammanlagda krediten, i förekommande fall med tillägg av de kostnader som avses i artikel 19.2.

…”

6 Artikel 5 i direktiv 2008/48, med rubriken ”Förhandsinformation”, anger följande i punkt 1:

”I god tid innan en konsument blir bunden av ett kreditavtal eller ett erbjudande om kreditavtal ska kreditgivaren eller kreditförmedlaren, på grundval av de kreditvillkor som erbjuds av kreditgivaren samt, i förekommande fall, de önskemål som uttryckts och den information som tillhandahållits av konsumenten, lämna konsumenten den information som denne behöver för att kunna jämföra olika erbjudanden och fatta ett välgrundat beslut om huruvida ett kreditavtal ska ingås. …”

7 Artikel 6 i direktivet, med rubriken ”Krav på förhandsinformation vid vissa kreditavtal i form av kontokredit och vissa särskilda kreditavtal”, föreskriver följande i punkt 1:

”I god tid innan konsumenten blir bunden av ett kreditavtal eller ett erbjudande om kreditavtal i enlighet med artikel 2.3, 2.5 eller 2.6 ska kreditgivaren och i förekommande fall kreditförmedlaren på grundval av kreditvillkoren och de villkor som erbjuds av kreditgivaren och, i förekommande fall, de önskemål som uttryckts och den information som tillhandahållits av konsumenten, lämna konsumenten den information som denne behöver för att kunna jämföra olika erbjudanden och fatta ett välgrundat beslut om huruvida ett kreditavtal ska ingås.

…”

8 I artikel 7 i direktiv 2008/48, med rubriken ”Undantag från kraven på förhandsinformation”, föreskrivs följande:

”Artiklarna 5 och 6 ska inte gälla varu- eller tjänsteleverantörer som medverkar subsidiärt som kreditförmedlare. Detta ska inte påverka kreditgivarens skyldighet att säkerställa att konsumenten får den förhandsinformation som avses i dessa artiklar.”

9 Artikel 21 i nämnda direktiv, med rubriken ”Vissa av kreditförmedlarnas skyldigheter gentemot konsumenterna”, har följande lydelse:

”Medlemsstaterna ska säkerställa att

a) kreditförmedlarna såväl i sin reklam som i dokument som riktar sig till konsumenter, anger vilka befogenheter de har, särskilt om de bara arbetar med en eller vissa kreditgivare eller som oberoende mäklare,

b) konsumenten informeras om eventuella avgifter som konsumenten ska betala till kreditförmedlaren för dennes tjänster och att konsumenten och kreditförmedlaren kommer överens om dessa avgifter på papper eller något annat varaktigt medium innan kreditavtalet ingås,

c) eventuella avgifter som konsumenten ska betala till kreditförmedlaren för dennes tjänster meddelas kreditgivaren av kreditförmedlaren för beräkning av den effektiva räntan.”

Österrikisk rätt

10 6 § Verbraucherkreditgesetz (lag om konsumentkrediter), av den 20 maj 2010 (BGB1. I, 28/2010) (nedan kallad VKrG) har följande lydelse:

”1. I god tid innan en konsument blir bunden av ett kreditavtal eller ett erbjudande om kreditavtal ska kreditgivaren, på grundval av de kreditvillkor som erbjuds av kreditgivaren samt, i förekommande fall, de önskemål som uttryckts och de uppgifter som tillhandahållits av konsumenten, tillhandahålla

konsumenten den information som denne behöver för att kunna jämföra olika erbjudanden och fatta ett välgrundat beslut om huruvida ett kreditavtal ska ingås. Sådan information ska tillhandahållas på papper eller på något annat varaktigt medium, och bland annat innehålla följande uppgifter:

1) typ av kredit,

…

3) det sammanlagda kreditbeloppet och villkoren för utnyttjande av krediten,

4) kreditavtalets löptid,

…

7) den effektiva räntan och det sammanlagda belopp som ska betalas av konsumenten, med hjälp av ett representativt exempel som innehåller alla de antaganden utifrån vilka denna räntesats har beräknats enligt 27 §, …

…

8. Informationsplikten som föreskrivs i punkterna 1–7 är tillämplig även med avseende på kreditförmedlare, såvitt denne inte är en varu- eller tjänsteleverantör som endast subsidiärt medverkar som kreditförmedlare.”

11 I 25 § VKrG föreskrivs följande:

”1. Bestämmelserna i stycke 2 ska tillämpas på avtal varigenom en näringsidkare beviljar en konsument betalningsanstånd eller annan finansieringsform mot vederlag. …

2. … Kontantpriset och varan eller tjänsten måste även anges i förhandsinformationen (6 § stycke 1) …”

12 I 1000 § stycke 1 i Allgemeines Bürgerliches Gesetzbuch (civillagen) föreskrivs följande:

”Såvitt inte annat föreskrivs i lag ska en räntesats på 4 procent per år betalas för det fall någon storlek på dröjsmålsränta inte har avtalats eller lagstadgad ränta tillämpas.”

13 I 1333 § civillagen anges följande:

”1. Skada som en gäldenär förorsakar sin borgenär genom utebliven betalning av en penningfordran ska ersättas genom lagstadgad ränta (1000 § stycke 1).

2. Borgenären kan utöver den lagstadgade räntan även göra gällande anspråk på ersättning för annan skada som gäldenären orsakat, särskilt avseende nödvändiga kostnader för vederbörliga utomrättsliga verkställighets- och indrivningsåtgärder, i den mån dessa är proportionerliga i förhållande till den indrivna fordran.”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

14 Föreningen är enligt österrikisk rätt behörig att väcka en grupptalan om förbudsföreläggande i syfte att skydda konsumenters intressen.

15 Inko driver ett inkassoföretag. Inom ramen för sin verksamhet skickar Inko till gäldenärer, för borgenärernas räkning, underrättelser med uppgifter om beloppet för den utestående fordran, inklusive den upplupna räntan, samt Inkos avgifter för indrivning. Inko uppmanar gäldenärerna att antingen betala skulden inom tre dagar, eller att fylla i ett förtryckt formulär om att gäldenärerna samtycker till en återbetalningsplan för skulden, samt att skicka tillbaka formuläret till Inko. Genom avtalet erkänner gäldenärerna fordran, ”inklusive de räntor och avgifter avseende ärendet som beräknas uppkomma till dess att avbetalningsplanen är avslutad”. Gäldenärerna åtar sig att återbetala sina skulder genom månatliga delbetalningar som fastställts till ett visst belopp enligt ovannämnda återbetalningsplan, varvid Inkos avgifter avräknas först från de utförda betalningarna, därefter kapitalbeloppet och ränta.

16 Föreningen väckte talan vid Handelsgericht Wien (Handelsdomstolen i Wien, Österrike) med yrkande om att Inko ska förbjudas att ingå avbetalningsavtal om betalningsanstånd med konsumenter utan att på förhand tillhandahålla den information som avses i 6 § VKrG.

17 Genom dom av den 14 november 2013 biföll ovannämnda domstol föreningens talan.

18 Detta avgörande överklagades till Oberlandesgericht Wien (Regionala överdomstolen i Wien, Österrike), som delvis undanröjde ovannämnda beslut genom dom av den 30 juli 2014.

19 Såväl föreningen som Inko överklagade nyssnämnda dom till den hänskjutande domstolen.

20 Den hänskjutande domstolen har påpekat att ett inkassoföretag, såsom Inko, agerar i egenskap av näringsidkare och finansierar sin verksamhet genom att ta ut vissa avgifter. Företaget erbjuder gäldenärer, på borgenärers vägnar, att ingå avtal om betalningsanstånd eller avtal om avbetalning genom delbetalningar.

21 Det framgår av beslutet om hänskjutande att Inkos verksamhetsföremål i första hand består i att driva in fordringar. I detta sammanhang söker den hänskjutande domstolen klarhet i huruvida ett inkassoföretag såsom Inko, vars verksamhet som utövas i egenskap av kreditförmedlareendast har underordnad betydelse i förhållande till annan yrkesverksamhet som företaget huvudsakligen utövar, ska anses vara en ”kreditförmedlare” i den mening som avses artikel 3 f i direktiv 2008/48.

22 Angående de ekonomiska följder som enligt österrikisk rätt kan uppstå vid försenad betalning av en skuld, har den hänskjutande domstolen påpekat att gäldenären inte enbart är skyldig att betala den lagstadgade räntan på 4 procent, men även att ersätta de andra skador som borgenären har lidit, inklusive de skador som avser avgifter för indrivning av fordran, i den mån dessa avgifter är proportionerliga.

23 Det framgår av beslutet om hänskjutande att föreningen inte har styrkt att de belopp för ränta och avgifter som Inko avkräver försumliga gäldenärer överstiger de belopp gäldenärerna är skyldiga sina borgenärer enligt österrikisk lagstiftning i fall då borgenärerna beviljar dessa gäldenärer betalningsanstånd.

24 Följaktligen söker den hänskjutande domstolen klarhet i huruvida de avbetalningsavtal om betalningsanstånd Inko ingår med konsumenter ska betraktas som ”kostnadsfria” i den mening som avses i artikel 2.2 j i direktiv 2008/48, och därmed undantas från tillämpningsområdet för nämnda direktiv.

25 Under dessa omständigheter beslutade Oberster Gerichtshof (Högsta domstolen, Österrike) att vilandeförklara målet och ställa följande tolkningsfrågor till domstolen:

”1) Ska ett inkassoföretag – som inom ramen för yrkesmässig indrivning av fordringar på sina uppdragsgivares vägnar erbjuder uppdragsgivarnas gäldenärer att ingå avbetalningsavtal, varvid inkassoföretaget tar ut avgifter för dessa tjänster som i slutändan ska betalas av gäldenärerna – anses handla i egenskap av ’kreditförmedlare’ i den mening som avses i artikel 3 f i direktiv 2008/48?

2) För det fall att fråga 1 besvaras jakande:

Är ett avbetalningsavtal som genom förmedling via ett inkassoföretag ingås mellan en gäldenär och dennes borgenär ett ’kostnadsfritt betalningsanstånd’ i den mening som avses i artikel 2.2 j i direktiv 2008/48, då gäldenären genom ett sådant avtal endast förpliktar sig att betala den utestående fordran jämte sådana räntor och avgifter som vederbörande likväl skulle ha varit skyldig att betala enligt lag, även i avsaknad av ett sådant avtal?”

Prövning av tolkningsfrågorna

Den andra frågan

26 Genom den andra tolkningsfrågan, som ska prövas inledningsvis, söker den hänskjutande domstolen klarhet i huruvida artikel 2.2 j i direktiv 2008/48 ska tolkas så, att ett avtal om avbetalning av en kredit som ingåtts mellan en försumlig konsument och kreditgivaren via ett inkassoföretag ska anses ”kostnadsfritt” i den mening som avses i denna bestämmelse, då konsumenten genom detta avtal åtar sig att återbetala det totala kreditbeloppet samt att betala de räntor och avgifter som vederbörande enligt nationell lag skulle ha varit skyldig att betala även i avsaknad av ett sådant avtal.

27 Domstolen påpekar inledningsvis att på området för konsumentkrediter föreskriver direktiv 2008/48 en fullständig och tvingande harmonisering av vissa betydande områden inom konsumentkreditlagstiftningen för att kunna tillförsäkra alla konsumenter i Europeiska unionen ett högt och likvärdigt skydd som tillvaratar deras intressen och för att underlätta införandet av en välfungerande inre marknad för konsumentkrediter (se dom av den 18 december 2014, CA Consumer Finance, C-449/13, EU:C:2014:2464, punkt 21).

28 I enlighet med dess artikel 2.1 är direktivet tillämpligt på kreditavtal, med undantag bland annat för kreditavtal som avser ett kostnadsfritt betalningsanstånd för en befintlig skuld, enligt punkt 2 j i nämnda artikel.

29 Avseende, för det första, begreppet ”kreditavtal” definieras detta i artikel 3 c i direktiv 2008/48 som ett avtal genom vilket en kreditgivare lämnar eller förbinder sig att lämna en konsument en kredit i form av betalningsanstånd, lån eller annan liknande finansieringsform, med undantag för avtal om fortlöpande tillhandahållande av tjänster eller om fortlöpande leveranser av varor av samma slag, där konsumenten betalar genom avbetalningar så länge som varorna eller tjänsterna tillhandahålls.

30 Det kan konstateras att begreppet ”kreditavtal”, såsom det definieras i ovannämnda bestämmelse, är synnerligen vidsträckt och omfattar avtal, såsom de som är aktuella i det nationella målet, som föreskriver att en befintlig skuld ska återbetalas genom avbetalningar.

31 I detta hänseende framgår det uttryckligen av artikel 2.6 i direktiv 2008/48 att denna bestämmelse, i princip, är tillämplig på kreditavtal som innehåller överenskommelser mellan kreditgivaren och konsumenten om villkor för uppskov eller återbetalning när konsumenten redan gjort sig skyldig till betalningsförsummelse i förhållande till det ursprungliga kreditavtalet.

32 Följaktligen ska ett sådant avtal som ingåtts med en konsument – antingen direkt via kreditgivaren eller via en kreditförmedlare som agerar på kreditgivarens vägnar – anses vara ett ”kreditavtal” i den mening som avses i artikel 3 c i nämnda direktiv, utan att det påverkar tillämpningen av de undantag som anges i artikel 2.2 i direktivet.

33 Med hänsyn härtill ska det, för det andra, prövas huruvida ett sådant avtal är ”kostnadsfritt” i den mening som avses i artikel 2.2 j i direktiv 2008/48, då konsumenten åtar sig att återbetala det totala beloppet för krediten, samt att betala ränta och avgifter som konsumenten enligt nationell lagstiftning skulle ha varit skyldig att betala även i avsaknad av ett sådant avtal.

34 Även om direktiv 2008/48 inte uttryckligen definierar begreppet ”kostnader”, påpekar domstolen att enligt artikel 3 g i nämnda direktiv avser konsumentens sammanlagda kreditkostnad samtliga kostnader som konsumenten är skyldig att betala i samband med kreditavtalet och som kreditgivaren känner till (se dom av den 21 april 2016, Radlinger och Radlingerová, C-377/14, EU:C:2016:283, punkt 84).

35 De synnerligen vidsträckta definitionerna av begreppet ”kreditavtal” i den mening som avses i artikel 3 c i direktiv 2008/48, och av begreppet ”konsumentens sammanlagda kreditkostnad” i den mening som avses i artikel 3 g i samma direktiv, svarar mot det syfte som direktivet söker uppnå och som det erinrats om i punkt 27 ovan, eftersom dessa definitioner gör det möjligt att tillförsäkra ett omfattande skydd för konsumenter.

36 Varje begränsning av direktivets tillämpningsområde som följer av dess artikel 2.2 måste således tolkas med beaktande av detta syfte.

37 Följaktligen kan ett avtal som anger nya villkor för betalningen av en befintlig skuld, varigenom en konsument inte enbart åtar sig att återbetala det totala kreditbeloppet utan även att betala ränta eller avgifter som inte föreskrevs i det ursprungliga avtalet innehållande de avtalade villkoren för den obetalade krediten, inte anses ”kostnadsfritt” i den mening som avses i artikel 2.2 j i direktiv 2008/48.

38 I förevarande fall framgår det av beslutet om hänskjutande att de avtal om avbetalning av krediter som Inko erbjuder konsumenter sedan de försummat sina betalningsskyldigheter anger att konsumenterna åtar sig att betala sina skulder genom månatliga avbetalningar, varvid Inkos avgifter avräknas först från de utförda betalningarna, därefter från utestående kapitalbelopp och ränta.

39 Ett sådant avtal, som anger en skyldighet för konsumenter att betala avgifter till ett inkassoföretag, i förevarande fall Inko, som inte föreskrevs i det ursprungliga kreditavtalet kan inte betraktas som att det avser ett ”kostnadsfritt” betalningsanstånd i den mening som avses i artikel 2.2 j i direktiv 2008/48.

40 Med hänsyn till det syfte som påtalats i punkt 27 ovan – att tillförsäkra alla konsumenter ett högt skydd som tillvaratar deras intressen – kan de ackumulerade belopp avseende räntor och avgifter som följer av ett sådant avtal inte leda till någon annan slutsats än den som dragits ovan, även om dessa belopp inte överstiger de som hade kunnat utkrävas i avsaknad av ett avtal mellan parterna i enlighet med den nationella lagstiftning som ska tillämpas vid försenad betalning.

41 Under dessa omständigheter ska den andra tolkningsfrågan besvaras enligt följande. Artikel 2.2 j i direktiv 2008/48 ska tolkas så, att ett avtal om avbetalning av en kredit som ingåtts mellan en försumlig konsument och kreditgivaren via ett inkassoföretag inte ska anses ”kostnadsfritt” i den

mening som avses i denna bestämmelse, då konsumenten genom detta avtal åtar sig att återbetala det totala kreditbeloppet samt att betala räntor och avgifter som inte föreskrevs i det ursprungliga avtalet innehållande villkoren för den beviljade krediten.

Den första frågan

42 Härefter ska den första tolkningsfrågan prövas, varigenom den hänskjutande domstolen söker klarhet i huruvida artiklarna 3 f och 7 i direktiv 2008/48 ska tolkas så, att ett inkassoföretag som på en kreditgivares vägnar ingår avtal om avbetalning av en obetald kredit, men som endast medverkar subsidiärt som kreditförmedlare, ska anses vara en kreditförmedlare i den mening som avses i nämnda artikel 3 f, och därmed skyldig att tillhandahålla konsumenter förhandsinformation i enlighet med artiklarna 5 och 6 i direktivet.

43 I detta hänseende erinrar domstolen om att enligt nyssnämnda artikel 3 f är en ”kreditförmedlare” en fysisk eller juridisk person som inte handlar i egenskap av kreditgivare och som inom ramen för sin närings- eller yrkesverksamhet mot betalning, som kan ske i pengar eller utgöras av någon annan form av avtalad ekonomisk förmån, presenterar eller erbjuder kreditavtal till konsumenter, bistår konsumenter genom att utföra annat förberedande arbete innan kreditavtal tecknas, eller ingår kreditavtal med konsumenter för kreditgivarens räkning.

44 Följaktligen ska ett inkassoföretag såsom Inko – som agerar på en kreditgivares vägnar för att ingå avtal om avbetalning av en obetald kredit, varigenom en konsument åtar sig att återbetala det totala kreditbeloppet samt att betala ränta och avgifter – anses vara en ”kreditförmedlare” i den mening som avses i nämnda bestämmelse.

45 Det nationella målet avser frågan huruvida ett inkassoföretag såsom Inko, på grundval av dess verksamhet som kreditförmedlare, är skyldigt att tillhandahålla konsumenter den förhandsinformation som aves i 6 § VkrG, varigenom artikel 5 i direktiv 2008/48 har införlivats med österrikisk rätt.

46 Härvidlag påpekar domstolen att en sådan kreditförmedlare, i princip, omfattas av den skyldighet att tillhandahålla konsumenter förhandsinformation som anges i artiklarna 5 och 6 i nämnda direktiv.

47 Enligt artikel 7 första meningen i direktiv 2008/48 omfattas emellertid inte varu- eller tjänsteleverantörer som medverkar subsidiärt som kreditförmedlare av denna skyldighet. I detta hänseende anger skäl 24 i direktivet att dessa varu- och tjänsteleverantörer exempelvis kan anses medverka subsidiärt som kreditförmedlare om deras verksamhet som kreditförmedlare inte utgör huvudsyftet med deras närings- eller yrkesverksamhet.

48 Det ankommer på den hänskjutande domstolen att – med beaktande av samtliga omständigheter i det nationella målet, däribland vad som ska anses utgöra huvudsyftet med den berörda kreditförmedlarens verksamhet – kontrollera huruvida vederbörande ska anses agera subsidiärt som kreditförmedlare i den mening som avses i artikel 7 första meningen i nämnda direktiv.

49 Det ska samtidigt påpekas att det undantag från skyldigheten att tillhandahålla konsumenter förhandsinformation som kreditförmedlare kan omfattas av inte kan påverka innebörden av begreppet ”kreditförmedlare” i den mening som avses i artikel 3 f i direktiv 2008/48, utan medför endast att de personer som enbart medverkar subsidiärt som kreditförmedlare undantas från den skyldighet att tillhandahålla förhandsinformation som följer av artiklarna 5 och 6 i direktivet. Direktivets övriga bestämmelser, i synnerhet dess artikel 21 avseende vissa av kreditförmedlarnas skyldigheter gentemot konsumenterna, förblir tillämpliga med avseende på dessa personer.

50 Detta undantag påverkar inte heller nivån av det konsumentskydd som införts genom direktiv 2008/48.

51 Såsom generaladvokaten har påpekat i punkterna 28–30 i sitt förslag till avgörande bidrar skyldigheten för kreditgivare och, i förekommande fall, kreditförmedlare att tillhandahålla konsumenter förhandsinformation enligt artiklarna 5 och 6 i direktivet till förverkligandet av det syfte som framgår av punkt 27 ovan, det vill säga att tillförsäkra samtliga konsumenter ett högt skydd som tillvaratar deras intressen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 18 december 2014, CA Consumer Finance, C-449/13, EU:C:2014:2464, punkt 21, och dom av den 21 april 2016, Radlinger och Radlingerová, C-377/14, EU:C:2016:283, punkt 61).

52 Såsom framgår av artikel 7 andra meningen i nämnda direktiv, jämförd med dess skäl 24, påverkar inte undantaget i artikel 7 första meningen i direktiv 2008/48, avseende varu- eller tjänsteleverantörer som medverkar subsidiärt som kreditförmedlare, kreditgivarens ansvar för att säkerställa att konsumenten får den förhandsinformation som avses i artiklarna 5 och 6 i direktivet.

53 Mot bakgrund av det ovan anförda ska den första tolkningsfrågan besvaras enligt följande. Artikel 3 f och artikel 7 i direktiv 2008/48 ska tolkas så, att ett inkassoföretag som på en kreditgivares vägnar ingår avtal om avbetalning av en obetald kredit, men som endast medverkar subsidiärt som kreditförmedlare – vilket det ankommer på den hänskjutande domstolen att kontrollera – ska anses vara en ”kreditförmedlare” i den mening som avses i nämnda artikel 3 f, och är inte skyldigt att tillhandahålla konsumenter förhandsinformation i enlighet med artiklarna 5 och 6 i direktivet.

Rättegångskostnader

54 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (tredje avdelningen) följande:

1) **Artikel 2.2 j i Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/48/EG av den 23 april 2008 om konsumentkreditavtal och om upphävande av rådets direktiv 87/102/EEG ska tolkas så, att ett avtal om avbetalning av en kredit som ingåtts mellan en försumlig konsument och kreditgivaren via ett inkassoföretag inte ska anses ”kostnadsfritt” i den mening som avses i denna bestämmelse, då konsumenten genom detta avtal åtar sig att återbetala det totala kreditbeloppet samt att betala räntor och avgifter som inte föreskrevs i det ursprungliga avtalet innehållande villkoren för den beviljade krediten.**

2) **Artikel 3 f och artikel 7 i direktiv 2008/48 ska tolkas så, att ett inkassoföretag som på en kreditgivares vägnar ingår avtal om avbetalning av en obetald kredit, men som endast medverkar subsidiärt som kreditförmedlare – vilket det ankommer på den hänskjutande domstolen att kontrollera – ska anses vara en ”kreditförmedlare” i den mening som avses i nämnda artikel 3 f, och är inte skyldigt att tillhandahålla konsumenter förhandsinformation i enlighet med artiklarna 5 och 6 i direktivet.**

Underskrifter